

[Arbejds- og Socialministeren.]

lere Arbejder i Gang, som kun i ringere Grad egner sig til Gennemførelse med Støtte i Henhold til Loven af 30. Juni 1941 om Iværksættelse af offentlige Arbejder og Beskæftigelse af arbejdsløse.

Ved Udarbejdelsen af Lovforslaget er den tidligere Lov i det hele lagt til Grund, idet der i Hovedsagen alene er foretaget Ændringer med Hensyn til Størrelsen af det Beløb, som Kommunerne faar refunderet, og med Hensyn til Beløbets Udbetaling.

Refusionsbeløbet blev ved Loven af 30. Marts 1940 forhøjet fra 50 Øre til 60 Øre pr. Arbejdstime, men den siden da stedfundne Stigning i Arbejds lønningerne, herunder den sidste Stigning pr. 1. Marts i Aar, medfører, at Beløbet — saafremt Refusionsprocenten skal holdes — maa forhøjes til 70 Øre, saaledes som angivet i Forslaget.

Lovforslagets § 1, Stk. 3 og 4, giver Kommunerne Adgang til kvartalsvis at faa forskudsvis Refusion fra Arbejdsministeriet af de afholdte Udgifter til Arbejds lønninger. Efter de hidtidige Regler skal Udgifterne anmeldes til Refusion i Forbindelse med Kommunernes øvrige Regnskaber over de sociale Udgifter, saaledes at Kommunerne faar Refusion for Udgifterne, samtidig med at de sociale Udgifter refunderes. Dette betyder imidlertid, at Kommunerne først lang Tid efter Udgifternes Afholdelse faar disse refunderet, og Kommunerne vil derfor lide et ikke ubetydeligt Rentetab, medens de f. Eks., for saa vidt angaar Arbejder med Tilskud i Henhold til Beskæftigelsesloven, opnaar Refusion, efterhaanden som Arbejderne skrider frem. Da det i den nuværende Situation gælder om at fremme Beskæftigelsen mest muligt, har man, for at gøre det økonomisk lettere for Kommunerne at sætte Arbejder i Gang efter Loven, anset det for nødvendigt, at Kommunerne faar Adgang til at opnaa Refusion paa et tidligere Tidspunkt. Dette søges opnaaet ved, at Arbejdsministeriet forskudsvis yder Refusion af de Midler, som staaar til Ministeriets Raadighed i Henhold til Beskæftigelsesloven, og derefter faar de udlagte Beløb refunderet af Udligningsfonden i dennes første Udbetalingstermin i det følgende Regnskabsaar.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings hurtige og villige Behandling.

Endelig har jeg den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Forhøjelse af Dagpengenes Maksimumsbeløb i de*

anerkendte Arbejdsløsheds-kasser og om Børnetillæg til arbejdsløshedsforsikrede.

Som Tinget vil vide, bestemmer Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, at Maksimumsbeløbene for Dagpengene i Arbejdsløsheds-kasserne reguleres pr. 1. April hvert Aar paa Grundlag af de af Det statistiske Departement beregnede Udgifter til Fødevarer, Klæder, Fodtøj, Vask, Brændsel og Belysning.

Pr. 1. April 1940 førte denne Regulering til, at Maksimums-satserne for Forsørgere blev 5 Kr., medens de for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid blev 3 Kr. 80 Øre og for Ikke-Forsørgere med over 8 Aars Anciennitet 4 Kr. 40 Øre.

Prisstigningen i 1940 førte til, at det ved Lov af 17. December 1940 blev tilladt Arbejdsløsheds-kasserne at forhøje Maksimums-satserne, saaledes at disse udgjorde 5 Kr. 35 Øre for Forsørgere, 4 Kr. 5 Øre for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid og 4 Kr. 70 Øre for Ikke-Forsørgere med over 8 Aars Medlemstid. Samtidig blev det tilladt Kasserne at yde de Medlemmer, der oppebar Understøttelse som Forsørgere, et Børnetillæg paa 30 Øre daglig for hvert Barn, dog ikke over 1 Kr. 20 Øre pr. Dag.

Da vi kom til 1. April 1941, skulde Dagpengenes Maksimumbeløb efter Arbejdsløshedsloven reguleres op til henholdsvis 6 Kr. 70 Øre for Forsørgere og 5 Kr. og 5 Kr. 90 Øre for Ikke-Forsørgere; samtidig vilde Børnetillæggene bortfalde.

Imidlertid var man klar over, at en Regulering af Arbejdsløsheds-kassernes maksimale Satser maatte ses i nær Forbindelse med Reguleringen af Lønninger til Arbejdere og Tjenestemænd. Da disse Lønninger ikke var fulgt med Pristallet, bestemte man sig ved Lov af 31. Marts 1941 til at sætte den almindelige Reguleringsbestemmelse i Arbejdsløshedsloven § 15, Stk. 3, ud af Kraft for Finansaaret 1941—42, samtidig med at man i Stedet for tillod Arbejdsløsheds-kasserne dels en begrænset Regulering af Maksimumsbeløbene, dels at bevare Børnetillæggene.

Resultatet blev, at Maksimumsbeløbene nu er 5 Kr. 75 Øre for Forsørgere, 4 Kr. 35 Øre for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid og 5 Kr. 5 Øre for Ikke-Forsørgere med over 8 Aars Medlemstid.

Skulde Arbejdsløsheds-understøttelserne nu pr. 1. April 1942 reguleres efter det sidste Udgiftstal, vilde de maksimale Satser blive 7 Kr. for Forsørgere, 5 Kr. 30 Øre for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid